

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincizeci și cinci

Dezvăluirea vedeniei celei din urmă a lui Daniel: O călătorie paralelă a fecioarelor înțelepte

Jeff Pippenger
2024-03-24

Am început examinarea ultimei viziuni a lui Daniel, identificându-l pe Daniel ca simbol al poporului legământului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, și am folosit primul verset împreună cu ultimul capitol pentru a începe să identificăm caracteristicile profetice ale aceluiași popor al zilelor de pe urmă reprezentat prin Belșațar. Poporul legământului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă îi reprezintă pe milleriții din mișcarea primului înger și pe cei o sută patruzeci și patru de mii din mișcarea celui de-al treilea înger. Milleriții au împlinit parabola celor zece fecioare, iar acea parabolă se repetă întocmai, până la ultima literă, în zilele de pe urmă.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Experiența ambelor mișcări din zilele de pe urmă este experiența Adventismului.

"Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist." Tragedia veacurilor, 393.

Milleriții au reprezentat mișcarea primului înger, iar experiența lor a fost, de asemenea, reprezentată de Biserica din Filadelfia. În 1856, mișcarea millerită filadelfiană a trecut la mișcarea laodiceană, iar în timpul rebeliunii din 1863, s-a transformat în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană.

Cei o sută patruzeci și patru de mii reprezintă mișcarea celui de-al treilea înger, iar experiența lor a fost, de asemenea, reprezentată de Biserica din Filadelfia. În 1989, cartea lui Daniel a fost desigilată pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană, iar la 11 septembrie 2001 a început mișcarea adventistă laodiceană, iar în iulie 2023 a sosit tranziția înapoi la mișcarea filadelfiană.

Belșațar, sau Daniel, reprezintă mișcarea filadelfiană a vremurilor din urmă, care repetă mișcarea filadelfiană a milleriților până la ultima literă. Primul verset al ultimei viziuni îi reprezintă pe acei oameni ai vremurilor din urmă, iar ultima mărturie a ultimei viziuni trebuie să concorde cu prima mărturie a ultimei viziuni. Procesul de curățire din Daniel, capitolul doisprezece, identifică sporirea cunoștinței și cele două clase care rezultă astfel. Belșațar este reprezentarea supremă a celor înțelepți ai vremurilor din urmă. În Daniel, capitolul doisprezece, există cel puțin cinci adevăruri profetice care au constituit ancore pentru mișcarea millerită, care trebuie să fie repetate în mișcarea

celui de-al treilea înger.

Cel dintâi este procesul de purificare care dă naștere la două clase de închinători și, prin urmare, împlinește pilda celor zece fecioare atât în mișcarea de început, cât și în cea de încheiere.

Tu însă, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului; mulți vor cutreiera încoace și încolo, iar cunoașterea va spori. ... Și el a zis: Mergi în drumul tău, Daniele; căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face nelegiuire; și niciunul dintre cei răi nu va pricepe, iar cei înțelepți vor pricepe. Daniel 12:4, 9, 10.

Deosebirea dintre cei înțelepți și cei nelegiuți (nebuni) se întemeiază pe felul în care ei înțeleg (împart mental) sporirea cunoașterii care se deschide la vremea sfârșitului, fie în 1798 pentru Milleriți, fie în 1989 pentru cei o sută patruzeci și patru de mii. Poporului lui Dumnezeu i se cere să știe că Adventismul este experiența pildei celor zece fecioare, căci fără acea înțelegere nu va căuta să înțeleagă când a sosit „vremea sfârșitului” pentru generația finală sau care a fost solia desigilată atunci. Fără înțelegerea că experiența adventistă este un proces de testare în trei etape, întemeiat pe o dezvoltare progresivă a adevărului, care conduce la un deznodământ „viață sau moarte”, este imposibil de recunoscut înalta chemare a fiecărui Adventist de Ziua a Șaptea. Belteșatar reprezintă un popor care știe că a trecut prin procesul de curățire reprezentat ca fiind „curățiți, albiți și încercați”. Chiar acel proces de curățire în trei etape este identificat în mod specific ca lucrarea Duhului Sfânt.

Totuși, Eu vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; iar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Iar când va veni, El va convinge lumea cu privire la păcat, la dreptate și la judecată: cu privire la păcat, pentru că nu cred în Mine; cu privire la dreptate, pentru că Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea; cu privire la judecată, pentru că stăpânitorul acestei lumi este judecat. Mai am încă multe să vă spun, dar acum nu le puteți purta. Însă, când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi; și vă va arăta cele ce au să vină. Ioan 16:7-13.

Lucrarea Duhului Sfânt de a călăuzi fecioarele înțelepte în «tot adevărul» cere ca El să mustre — adică să avertizeze sau să convingă de vinovăție — lumea în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata; aceștia sunt aceiași trei pași care produc fie o fecioară înțeleaptă, fie una nechibzuită, în Daniel capitolul doisprezece. Mesajul pe care Isus l-a identificat drept lucrarea Duhului Sfânt este «untdelemnul» care descoperă distincția dintre cei înțelepți și cei răi în Daniel capitolul doisprezece. Poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă trebuie să înțeleagă sporirea cunoștinței pentru generația lor, iar această cunoștință include recunoașterea că ei sunt fie fecioare nechibzuite, fie înțelepte, în pilda din Matei capitolul douăzeci și cinci.

Aceste lucruri i-au fost arătate lui Ioan într-o vedenie sfântă. El a văzut adunarea reprezentată de cele cinci fecioare înțelepte, cu candelile lor pregătite și arzând, și a exclamat în răpire: „Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Și am auzit un glas din cer zicându-mi: Scrie: Fericiți de acum înainte cei ce mor în Domnul: Da, zice Duhul, ca să se odihnească de ostenele lor; iar faptele lor îi urmează.”

Mulți dintre cei care au auzit soliile primului și celui de-al doilea înger au crezut că vor trăi să-L vadă pe Hristos venind pe norii cerului. Dacă toți cei ce pretindeau că cred adevărul și-ar fi împlinit partea ca fecioarele înțelepte, solia ar fi fost până acum proclamată fiecărui neam, seminție, limbă și popor. Dar cinci erau înțelepte și cinci neînțelepte. Adevărul ar fi trebuit să fie proclamat de cele zece fecioare, dar numai cinci făcuseră pregătirea esențială pentru a se alătura acelei cete care umbla în lumina care le venise. Era necesară solia celui de-al treilea înger. Această proclamare trebuia făcută. Mulți dintre cei care au ieșit în întâmpinarea Mirelui sub soliile primului și celui de-al doilea înger au refuzat solia celui de-al treilea înger, ultima solie de încercare care urma să fie dată lumii.

O lucrare asemănătoare va fi împlinită atunci când acel alt înger, reprezentat în Apocalipsa 18, își va rosti solia. Soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger vor trebui repetate. Chemarea va fi adresată bisericii: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei.” „Babilonul cel mare a căzut, a căzut și a ajuns locaș al demonilor, și închisoare a oricărui duh necurat, și închisoare a oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei, și împărații pământului au curvit cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit din belșugul desfătărilor ei... Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei: căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei” [Apocalipsa 18:2-5].

Luați fiecare verset din acest capitol și citiți-l cu luare-aminte, îndeosebi pe ultimele două: "Și lumina unei candelă nu va mai străluci nicidecum în tine; și glasul mirelui și al miresei nu se va mai auzi nicidecum în tine; căci negustorii tăi erau mai-marii pământului; căci prin vrăjitoriile tale au fost amăgite toate neamurile. Și în ea s-a găsit sângele profeților și al sfinților și al tuturor celor ce au fost uciși pe pământ."

Pilda celor zece fecioare a fost rostită de Însuși Hristos, iar fiecare amănunt ar trebui studiat cu grijă. Va veni un timp când ușa va fi închisă. Suntem reprezentați fie de fecioarele înțelepte, fie de cele neînțelepte. Acum nu putem deosebi, și nici nu avem autoritatea de a spune, cine sunt cele înțelepte și cine cele neînțelepte. Sunt unii care țin adevărul în nedreptate, iar aceștia par pe dinafară asemenea celor înțelepte. Manuscript Releases, volumul 16, 270.

Ca adventiști care urmează să-i cheme pe bărbați și pe femei să iasă din Babilon, odată cu iminenta lege duminicală, noi „suntem reprezentați fie de fecioarele înțelepte, fie de cele nechibzuite.” Cei pe care Ioan i-a văzut „reprezentați de cele cinci fecioare înțelepte, cu candelile lor pregătite și aprinse”, pe care Ioan i-a identificat în continuare drept aceia care au „răbdarea sfinților” și care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”, sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt datori să păzească poruncile lui Dumnezeu, să exercite credința lui Isus și să știe că ei sunt fecioarele din pilda din Matei douăzeci și cinci. Nu numai că trebuie să înțeleagă că sunt fie fecioare înțelepte, fie fecioare nechibzuite, ci trebuie să repete experiența pe care Daniel o reprezintă ca fiind „curățiti, albiți și lămuriti.”

Și cântau ca un cânt nou înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi vii și a bătrânilor; și nimeni nu putea să învețe cântarea aceea decât cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei; căci sunt feciori. Aceștia sunt cei ce urmează Mielului oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre

oameni, fiind pârgă pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit violenție; căci sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu. Apocalipsa 14:3-5.

În capitolul doisprezece din Daniel sunt reprezentate cel puțin cinci adevăruri, adevăruri asociate cu mișcarea millerită a primului înger, care vor fi repetate și înțelese mai deplin de mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Unul dintre aceste adevăruri este procesul de purificare în trei etape, asociat cu pilda celor zece fecioare. Primul adevăr pe care William Miller l-a înțeles în termenii timpului profetic a fost „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, iar acel adevăr este identificat în Daniel doisprezece și este primul adevăr din istoria millerită care este menționat acolo.

Iar tu, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului; mulți vor alerga înapoi și încolo și cunoștința va crește. Atunci eu, Daniel, am privit, și iată, stăteau alți doi, unul pe malul acesta al râului, iar celălalt pe malul celălalt al râului. Și unul a zis către bărbatul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului: Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni? Și l-am auzit pe bărbatul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremuri și o jumătate de vreme; și când va fi sfârșit puterea poporului celui sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși. Și am auzit, dar n-am înțeles; atunci am zis: O, Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri? El a zis: Du-te, Daniele, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:4-10.

Acest pasaj începe cu pecetluirea cărții lui Daniel până la vremea sfârșitului, iar pasajul se încheie cu pecetluirea cărții lui Daniel până la vremea sfârșitului. Între prima și ultima pecetluire a cuvintelor lui Daniel, mărturia jurată a "Aceluia care trăiește în veci" a fost: "că va fi pentru o vreme, vremi și o jumătate de vreme; și, când va fi adus la capăt risipirea puterii poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși."

Cel care a dat această mărturie sub jurământ era Cel ce se afla deasupra apelor, îmbrăcat în veșminte de in. Daniel a văzut un înger pe un mal al râului Hiddekel și un alt înger pe celălalt mal, iar unul dintre acei îngeri a pus o întrebare, la care Cel de deasupra apelor a răspuns. Întrebarea a fost: "Până când?" Sunt aceleași prime două cuvinte ale întrebării puse în versetul treisprezece al capitolului opt din Daniel.

Apoi am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedea privitoare la jertfa necurmată și la fărâdelegea pustiirii, spre a da la călcare în picioare atât sanctuarul, cât și oștirea? Iar el mi-a zis: Până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:13, 14.

Aceeași structură profetică se regăsește în ambele convorbiri, cu excepția faptului că, în capitolul opt, Daniel se află lângă râul Ulai, și nu lângă râul Hiddekel. În capitolul opt, un înger (sfânt) a zis către acel sfânt anume care vorbea: „Până când?” Cuvântul ebraic tradus prin „acel sfânt anume” este cuvântul ebraic „Palmoni”, care înseamnă „Minunatul Numărător” sau „Numărătorul Tainelor”. În capitolul opt, Isus (Minunatul Numărător) vorbea, iar un alt sfânt L-a întrebat pe Isus

(acel sfânt anume): „Până când?”

În capitolul doisprezece, Cel care stă deasupra apei este întrebat de un înger care se afla pe unul dintre malurile Râului Hiddekel: „Până când?” Aceste două pasaje trebuie luate împreună, rînd după rînd. Prima întrebare a capitolului opt este: „Până când va fi vedenia privitoare la călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, înfăptuită mai întâi prin păgânism, iar apoi prin papalitate?” Întrebarea din capitolul doisprezece este: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?” Răspunsul dat prin jurământ este apoi rostit de Palmoni, Minunatul Numărător, care era îmbrăcat în in și stătea deasupra apelor: „Va fi o vreme, vremuri și o jumătate de vreme; și când va fi dusă la capăt risipirea puterii poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși.”

Întrebările râurilor Ulai și Hiddekel sunt: «Până când va dura viziunea împrăștierii poporului lui Dumnezeu, care este înfăptuită de păgânism și apoi de papalitate, pe măsură ce acestea calcă în picioare sanctuarul și oștirea?» Răspunsul este că această călcare în picioare se încheie în 1798, când începe lucrarea lui Palmoni de ridicare a templului milerit, iar această lucrare se încheie patruzeci și șase de ani mai târziu, în 1844, când sanctuarul avea să fie curățit.

În capitolul doisprezece, Daniel a auzit convorbirea, „dar n-am înțeles.” Daniel și-a exprimat dorința de a înțelege, fapt reprezentat de întrebarea adresată lui Hristos: „O, Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?” Această exprimare a dorinței de a înțelege reprezenta dorința fecioarelor înțelepte de a înțelege, căci întregul dialog era încadrat între cele două mențiuni ale sigilării cărții lui Daniel până la vremea sfârșitului. Daniel reprezenta dorința pusă asupra lui William Miller de a înțelege adevărul care a fost desigilat în 1798, iar primul adevăr pe care a fost condus să-l recunoască a fost călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, mai întâi de către păgânism și apoi de către papalitate, în perioada în care puterea poporului sfânt a fost risipită, în împlinirea «de șapte ori» din Leviticul douăzeci și șase.

Dorința lui Miller de a cunoaște adevărul este reprezentată de dorința lui Daniel, dar înțelegerea lui Miller era incompletă. Daniel reprezintă dorința lui Miller, iar Belteșatar îi reprezintă pe aceia care au o înțelegere deplină a cuvântului și a vedeniei. Există cel puțin cinci adevăruri importante, care au făcut parte din experiența milleriților, din capitolul doisprezece al lui Daniel, și care își vor găsi un corespondent paralel în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Unul dintre acestea este că ei au împlinit și au înțeles că împlineau pilda celor zece fecioare, cu procesul ei de încercare în trei etape, iar un altul este că ei înțeleg piatra de temelie a „celor șapte vremi”, din capitolul douăzeci și șase al Leviticului.

Vom continua acest studiu în următorul nostru articol.

Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care, luându-și candelarele, au ieșit în întâmpinarea mirelui. Și cinci dintre ele erau înțelepte, iar cinci neînțelepte. Cele neînțelepte și-au luat candelarele, dar n-au luat cu ele untdelemn; pe când cele înțelepte, împreună cu candelarele, au luat untdelemn în vasele lor. Întârziind mirele, au ațipit toate și au adormit. Iar la miezul nopții s-a făcut strigare: Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare. Atunci toate acele fecioare s-au ridicat și și-au pregătit candelarele. Și cele neînțelepte au zis celor înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelarele. Dar cele înțelepte, răspunzând, au

zis: Nicidecum, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; mai bine mergeți la cei ce vând și cumpărați pentru voi înșivă. Pe când se duceau ele să cumpere, a venit mirele; și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă, și ușa s-a închis. După aceea au venit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne. Dar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: nu vă cunosc. Vegheați, așadar, fiindcă nu știți nici ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului.

Trăim acum într-un timp cât se poate de primejdios, și niciunul dintre noi nu ar trebui să zăbovească în a căuta o pregătire pentru venirea lui Hristos. Să nu urmeze nimeni pilda fecioarelor neînțelepte și să creadă că va fi în siguranță să aștepte până vine criza, înainte de a dobândi o pregătire a caracterului pentru a sta în picioare în acel timp. Va fi prea târziu să cauți neprihănirea lui Hristos când oaspeții vor fi chemați înăuntru și cercetați. Acum este timpul să îmbraci neprihănirea lui Hristos - haina de nuntă care te va face în stare să intri la cina nunții Mielului. În pildă, fecioarele neînțelepte sunt înfățișate implorând untdelemn și fără a-l primi, deși îl cer. Aceasta simbolizează pe aceia care nu s-au pregătit prin dezvoltarea unui caracter capabil să stea în picioare într-un timp de criză. Este ca și cum s-ar duce la vecinii lor și ar spune: "Dă-mi caracterul tău, altfel voi pieri." Cele înțelepte nu puteau să dea din untdelemnul lor pentru candelilele pâlpâitoare ale fecioarelor neînțelepte. Caracterul nu este transferabil. Nu se cumpără și nu se vinde; se dobândește. Domnul a dat fiecărui individ prilejul de a dobândi un caracter neprihănit în ceasurile timpului de probă; dar nu a prevăzut o cale prin care un agent omenesc să poată împărtăși altuia caracterul pe care l-a dezvoltat trecând prin experiențe grele, învățând lecții de la Marele Învățător, astfel încât să manifeste răbdare sub încercare și să exercite o credință în stare să mute munții imposibilului. Este imposibil să împărtășești mireasma dragostei - să dăruiești altuia blândețe, tact și perseverență. Este imposibil ca o inimă omenească să toarne într-o alta dragostea față de Dumnezeu și față de oameni.

Dar ziua vine și este aproape de noi, când fiecare latură a caracterului va fi dată pe față prin ispite deosebite. Cei care rămân credincioși principiilor, care își exercită credința până la sfârșit, vor fi aceia care s-au dovedit adevărați în probă și încercare în ceasurile anterioare ale perioadei lor de probă și și-au format caractere după chipul lui Hristos. Aceia vor fi cei care au cultivat o strânsă legătură cu Hristos, care, prin înțelepciunea și harul Său, sunt părtași naturii divine. Dar niciun om nu poate dăruia altuia devotamentul inimii și nobile calități ale minții, nici să-i suplinească lipsurile cu putere morală. Fiecare dintre noi poate face mult pentru ceilalți, oferindu-le oamenilor un exemplu asemenea lui Hristos, influențându-i astfel să meargă la Hristos pentru neprihănirea fără de care nu pot sta în picioare la judecată. Oamenii ar trebui să chibzuiască în duh de rugăciune asupra importanței chestiunii a zidirii caracterului și să-și plămădească caracterele după modelul divin. The Youth Instructor, 16 ianuarie 1896.